

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 17/2015
03.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.С., због прекршаја из члана 332. став 1. тачка 77. у вези са чланом 335. став 1. тачка 85. у вези са чланом 338. став 1. тачка 55. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз бр. 128/15 од 08.04.2015. године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Пожеги, Одељење суда у Ариљу 8Пр. бр. 1433/13 од 21.10.2014. године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-101 Прж бр. 1555/15 од 02.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз бр. 128/15 од 08.04.2015. године, поднет против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Пожеги, Одељење суда у Ариљу 8Пр. бр. 1433/13 од 21.10.2014. године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-101 Прж бр. 1555/15 од 02.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Пожеги - Одељење суда у Ариљу 8Пр. бр. 1433/13 од 21.10.2014. године, окривљени Н.С. оглашен је кривим због прекршаја из члана 332. став 1. тачка 77. у вези са чланом 335. став 1. тачка 85. у вези са чланом 338. став 1. тачка 55. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и осуђен на плаћање новчане казне у износу од 7.000,00 динара, коју је дужан да уплати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени новчану казну не уплати у остављеном року иста ће се бити наплаћена тако што ће се заменити казном затвора на тај начин што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, односно конкретно 7 дана затвора применом члана 37. Закона о прекршајима.

Истом пресудом окривљеном је изречена заштитна мера забране управљања моторним возилима „Б“ категорије у временском трајању од три месеца и изречено шест казних поена који ће бити извршени по правноснажности одлуке о кажњавању њиховим евидентирањем у евиденцији о казним поенима возача од стране надлежне полицијске станице сходно одредбама члана 198. Закона о безбедности саобраћаја на путевима. Поред тога, окривљени је обавезан да плати паушал у износу од 1.000,00 динара, под претњом извршења.

Пресудом Прекршајног апелационог суда, Одељење у Крагујевцу I-101 Прж бр. 1555/15 од 02.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је Републички јавни тужилац Птз бр. 128/15 од 08.04.2015. године, због повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 2. у вези члана 85. став 1. и члана 81. раније важећег Закона о прекршајима („Службени гласник РС“, број 101/05, 116/08 и 111/09), с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине правноснажне пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновну одлуку или пак да на основу члана 248. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима преиначи наведене пресуде и обустави прекршајни поступак због прекршаја из члана 332. став 1. тачка 77. у вези члана 335. став 1. тачка 85. у вези члана 338. став 1. тачка 55. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, због наступања апсолутне застарелости прекршајног гоњења.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима обавестио Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца се истиче да је правноснажна пресуда донета уз битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 2. раније важећег Закона о прекршајима јер окривљеном није омогућено да се изјасни о чињеницама и доказима који га терете и да изнесе све чињенице и доказе који му иду у корист, да лично присуствује и да се изјасни о изведеним доказима, пре свега о исказу полицијског службеника на којем по ставу Републичког јавног тужиоца суд заснива одлуку о кривици окривљеног и записнику о извршеној контроли учесника у саобраћају, који је окривљени одбио да потпише. Поступајући на тај начин, по ставу Републичког јавног тужиоца суд је повредио право окривљеног на одбрану прописано одредбом члана 85. Закона о прекршајима као и начело материјалне истине из члана 81. истог закона.

Поред тога, у захтеву Републичког јавног тужиоца се указује и на чињеницу да суд окривљеном није лично уручио налог за давање писане одбране, већ га је

уручио брату окривљеног, због чега није било законских услова за доношење одлуке без изјашњења окривљеног сходно одредби члана 85. став 1. ЗОП-а

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Врховни касациони суд оцењује неоснованим а из следећих разлога:

Одредбом члана 177. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“, број 101/05, 116/08 и 111/09) предвиђено је да ако суд, односно орган управе који води прекршајни поступак нађе да непосредно усмено саслушање није потребно с`обзиром на значај прекршаја и податке којима располаже, може позвати окривљеног да своју одбрану да писмено. У таквом случају окривљени може своју одбрану дати писмено или се лично јавити да усмено буде саслушан.

Позив окривљеном ради давања писмене одбране се доставља сходно одредбама о достављању писмена предвиђеном чланом 147. ЗОП-а.

Одредбом члана 147. став 4. ЗОП-а прописано је, између осталог, да ако се лице коме се писмено мора лично доставити не затекне тамо где се достављање има извршити, достављач ће писмено предати некоме од његових пунолетних чланова домаћинства, који је дужан да писмено прими.

Из списка предмета произилази да је позив окривљеном да своју одбрану да писмено, уручен пунолетном члану његовог породичног домаћинства, што представља уредну доставу у смислу наведене законске одредбе. Тиме је првостепени суд, по налажењу Врховног касационог суда окривљеном дао могућност да своју одбрану може дати писмено или се лично јавити да усмено буде саслушан.

Неосновано се у захтеву Републичког јавног тужиоца указује на повреду права на одбрану окривљеног, и тиме на повреду одредбе члана 85. ЗОП-а.

Одредбом члана 85. став 1. ЗОП-а прописано је да се пре доношења одлуке, окривљеном мора дати могућност да се изјасни о чињеницама и доказима који га терете и да изнесе све чињенице и доказе који му иду у корист, осим у случајевима предвиђеним законом, док је ставом 3. истог члана ЗОП-а прописано да ако уредно позван окривљени не дође и не оправда изостанак или у одређеном року не да писану одбрану, а његово испитивање није нужно за утврђивање чињеница које су од важности за доношење законите одлуке, пресуда се може донети и без испитивања окривљеног.

Окривљеном Н.С. је на лицу места, приликом вршења контроле учесника у саобраћају предочен опис прекршаја, са тачно наведеном количином алкохола која је утврђена алкотестом, а записник у коме су наведене чињенице и квалификација прекршаја је окривљеном том приликом уручен. У записник је унета и примедба окривљеног који је оспорио степен алкохолисаности означен алкотестом.

Према томе, окривљени је упознат са чињеницама и доказима који га терете, а уредно је позван да изнесе све чињенице и доказе који му иду у корист. Тиме је окривљеном омогућено право на одбрану, а навод из захтева за заштиту законитости у смислу повреде одредбе члана 85. став 1. ЗОП-а је неоснован.

Окривљени, иако уредно позван, међутим, није се позиву одазвао, нити је дао писмену одбрану, нити је оправдао изостанак. У складу са овлашћењем у смислу члана 85. став 3. ЗОП-а, првостепени суд је закључио да испитивање окривљеног није нужно за утврђивање чињеница које су од важности за доношење законите одлуке, те је пресуду донео без испитивања окривљеног, због чега не стоји ни повреда одредбе члана 85. став 3. ЗОП-а на коју се такође неосновано указује.

Доносећи пресуду, првостепени суд је, извео доказе којима је располагао и пресуду засновао на материјалним доказима, садржини записника о извршеној контроли као и исказу сведока који је сагласан са садржином записника. Према томе суд није извео ни један доказ који би теретио окривљеног, са којим окривљени није био упознат, већ је анализом изведених доказа утврдио чињенице које су важне за доношење законите одлуке. Због тога је неоснован захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у погледу повреде права на утврђивање истине предвиђеног чланом 81. ЗОП-а.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 287. став 3. ЗОП-а одбио захтев као неоснован и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**